

Papa Francesc: "Estar en crisi, fer servei al Senyor, sovint et dona pau i alegria"

Dc, 30/03/2022 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 30 de març 2022

La fidelitat a la visita de Déu per a la generació que ve

Estimats germans i germanes, bon dia!

En el nostre itinerari de catequesis sobre el tema de la vellesa, avui ens fixem en el tendre quadre pintat per l'evangelista **sant Lluc**, que posa en escena dues figures d'ancians, **Simeó** i **Anna**. La seva raó de viure, abans d'acomiar-se d'aquest món, és l'espera de la visita de Déu. Esperaven que Déu vingués a visitar-los, és a dir **Jesús**. Simeó sap, per una premonició de l'Esperit Sant, que no morirà abans d'haver vist el Messies. Anna va cada dia al temple dedicant-se al seu servei. Ambdós reconeixen la presència del Senyor en l'infant Jesús, que omple de consol la seva llarga espera i tranquil·litza el seu comiat de la vida. Aquesta és una escena d'una trobada amb Jesús i d'un comiat.

Què podem aprendre d'aquests dos ancians plens de vitalitat espiritual?

Mentrestant, aprenem que la fidelitat de l'espera "afina els sentits". Al cap i a la fi, ho sabem, l'Esperit Sant fa exactament això: "il·lumina els sentits". En l'antic himne "Veni Creator Spiritus", amb el qual encara avui invoquem l'Esperit Sant, diem: "Accende lumen sensibus", encén una llum per als sentits, il·lumina els nostres sentits. L'Esperit és capaç de fer això: aguditza els sentits de l'ànima, malgrat les limitacions i les ferides dels sentits del cos. La vellesa afebleix, d'una manera o altra, la sensibilitat del cos: un és més cec, un és més sord ... Tanmateix, una vellesa que s'ha exercit en l'espera de la visita de Déu no perdrà el seu pas: més aviat, encara estarà més disposada a acollir-lo, tindrà més sensibilitat per acollir el Senyor quan passi. Recordem que l'actitud del cristià és estar atent a les

visites del Senyor, perquè el Senyor passa en la nostra vida amb les inspiracions, amb la invitació a ser millors. **Sant Agustí** deia: "Tinc por de Déu quan passa" - "Però, per què tens por?" - "Sí, tinc por de no adonar-me'n i deixar-lo passar". És l'Esperit Sant qui prepara els sentits per entendre quan el Senyor ens visita, com va fer amb Simeó i Anna.

Avui necessitem això més que mai: necessitem "una vellesa dotada de sentits espirituals vius" i capaç de reconèixer els signes de Déu, en efecte, el Signe de Déu, que és Jesús. Un signe que ens posa en crisi, sempre: Jesús ens posa en crisi perquè és "signe di contradicció" (Lc 2,34) - però que ens omple d'alegria. Perquè la crisi no et porta necessàriament la tristesa, no: estar en crisi, fer servei al Senyor, sovint et dona pau i alegria. "L'anestèsia dels sentits espirituals" - i això és dolent - l'anestèsia dels sentits espirituals, en l'excitació i en la disminució dels sentits del cos, és una síndrome difosa en una societat que conrea la il·lusió de l'eterna joventut, i el seu tractament més perillós està en el fet que ella és majoritàriament inconscient. No t'adones que estàs anestesiats. I això passa: ha passat sempre i passa en els nostres temps. Els sentits anestesiats, sense entendre què passa; els sentits interiors, els sentits de l'esperit per entendre la presència de Déu o la presència del mal, anestesiats, no distingeixen.

Quan perds la sensibilitat del tacte o del gust, ho notes de seguida. En canvi, la de l'ànima, aquella sensibilitat de l'ànima la pots ignorar molt de temps, viure sense adonar-te que has perdut la sensibilitat de l'ànima. No es tracta simplement de pensar en Déu o en la religió. La insensibilitat dels sentits espirituals es refereix a la compassió i a la pietat, la vergonya i el remordiment, la fidelitat i la dedicació, la tendresa i l'honor, la responsabilitat pròpia i el dolor per l'altre. És curiós: la insensibilitat no et fa entendre la compassió, no et fa entendre la pietat, no et fa sentir vergonya o remordiment per haver fet una cosa dolenta. És així: els sentits espirituals anestesiats ho confonen tot i un no sent, espiritualment, aquestes coses. I la vellesa es torna, per dir-ho així, la primera pèrdua, la primera víctima d'aquesta pèrdua de sensibilitat. En una societat que exerceix sobretot la sensibilitat al gaudi, només pot fallar l'atenció als febles i pot prevaldre la competició dels vencedors. I així es perd la sensibilitat. Per descomptat, la retòrica de la inclusió és la fórmula ritual de qualsevol discurs políticament correcte. Però encara no porta una correcció real en les pràctiques de la convivència normal: "una cultura de la tendresa social intenta créixer". No: l'esperit de la fraternitat humana - que semblava necessari fer reviure amb força - és com un vestit passat de moda, per admirar, sí, però... en un museu. Es perd la sensibilitat humana, es perden aquests moviments de l'esperit que ens fan humans.

És cert, en la vida real podem observar, amb commovedora gratitud, molts joves capaços d'honrar plenament aquesta fraternitat. Però aquest és precisament el problema: hi ha una marginació, un malbaratament culpable, entre el testimoni d'aquesta vitalitat de la tendresa social i el conformisme que obliga la joventut a comportar-se d'una manera completament diferent. Què podem fer per tancar aquesta bretxa?

De la narració de Simeó i Anna, però també d'altres històries bíbliques de gent gran sensible a l'Esperit, hi ha un aspecte amagat que hem de destacar. En què consisteix, concretament, la revelació que encén la sensibilitat de Simeó i Anna? Consisteix a reconèixer en un nen, que ells no han engendrat i que veuen per primera vegada, el signe clar de la visita de Déu. Ells accepten "no ser protagonistes, sinó només testimonis". I quan un individu accepta no ser

protagonista, sinó que s'implica com a testimoni, la cosa va bé: aquell home o aquella dona estan madurant bé. I això passa sempre que es té la voluntat de ser protagonista, així no madurarà mai aquest camí vers la plenitud de la vellesa. La visita de Déu no s'encarna en la vida, d'aquells que volen ser protagonistes i mai testimonis, no els porta a l'escena com a salvadors: Déu no s'encarna en la seva generació, sinó en la generació següent. Perden l'esperit, perden la voluntat de viure amb maduresa i, com se sol dir, viuen superficialment. És la gran generació dels superficials, que no es permeten "sentir" les coses amb la sensibilitat de l'esperit. Però per què no s'ho permeten? En part per mandra, i en part perquè ja no poden: l'han perduda. És dolent quan una civilització perd la sensibilitat de l'esperit. En canvi, és meravellós quan trobem ancians com Simeó i Anna que conserven aquesta sensibilitat de l'esperit i són capaços d'entendre les situacions diverses, com aquests dos van entendre aquesta situació que hi havia davant d'ells que era la manifestació del Messies. Cap ressentiment i cap recriminació, per això, quan soc en aquest estat de quietud. En canvi, gran commoció i gran consol quan els sentits espirituals encara són vius. La commoció i el consol de poder veure i anunciar que la història de la seva generació no està perduda o desaprofitada, gràcies a un esdeveniment que agafa carn i es manifesta en la generació següent. I això és el que sent una persona gran quan els seus nets van a parlar amb ell: se senten revifats. "Ah, la meua vida encara és aquí". És tan important anar a la gent gran, és tan important escoltar-los. És molt important parlar amb ells, perquè es produeix aquest intercanvi de civilitzacions, aquest intercanvi de maduresa entre joves i grans. És així, la nostra civilització avança de manera madura.

Només la vellesa espiritual pot donar aquest testimoni, humil i brillant, donant-li autoritat i exemple per a tots. La vellesa que ha conreat la sensibilitat de l'ànima "apaga tota enveja entre les generacions", tot ressentiment, tota recriminació per l'adveniment de Déu en la generació següent, que s'ajunta en el comiat de la pròpia generació. I això és el que li passa a una persona gran "oberta" amb un jove "obert": s'acomia de la vida però lliura - entre cometes - la pròpia vida a la nova generació. I això és aquell comiat de Simeó i Anna: "Ara ja puc anar en pau". La sensibilitat espiritual de la gent gran és capaç de trencar la competència entre les generacions d'una manera creïble i definitiva. Supera aquesta sensibilitat: la gent gran, amb aquesta sensibilitat, supera el conflicte, va més enllà, va a la unitat, no al conflicte. Això certament és impossible als homes, però és possible a Déu. I avui ho necessitem tant, la sensibilitat de l'esperit, la maduresa de l'esperit, necessitem gent gran sàvia, madura en l'esperit que ens doni esperança per la vida!

Traducció: Josep M. Torrents